

че тѣ трѣбва и да подгатвятъ дѣвицата въ прѣдметитѣ, които се считатъ характерни за даденъ типъ училища. Впрочемъ, тоя въпросъ е тѣй очевиденъ, че едва ли сж възможни двѣ мнѣния върху него. Едно отъ двѣтѣ: или тия прѣдмети — и то въ тоя размѣръ — сж необходими за оная дисциплина на ума, която изисква висшето образование, или тѣ не сж необходими. Въ първия случай дѣвицата трѣбва да ги владѣе така, както ги владѣе юношата; въ втория — би трѣбвало и юношата да бжде освободенъ отъ тѣхъ. Всѣко друго схващане на въпроса е изключено, — освѣнъ ако не искаме да си играемъ съ думитѣ. Намъ не сж неизвѣстни ония „принципи“, съ които би могло да се оправдае различието, за което е дума: — „Тѣ сж момичета, за тѣхъ и това е много“; или „жената по природа не е способна за оная екзактна и абстрактна мисль, въ която мъжътъ се чувствува въ стихията си, и отъ нея не трѣбва да се иска толкова, колкото отъ мъжа“, или подобни. Но тия „принципи“ нѣматъ нищо общо съ научно и послѣдователно обосноваване на една училищна реформа и ний не се считаме въ право да ги прѣдполагаме у съставители на единъ законъ, който си поставя задачата да реформира образованието на дѣвойкигѣ. Освѣнъ това, тукъ не се касае за мнѣнието на Ивана или Драгана върху способностигѣ на жената; за въпроса, който ни занимава тукъ, това е дори безразлично.

Въпросътъ е прочее чисто дидактически и се свежда къмъ туй: „Може ли дѣвицата при тая програма, която е въ сила днесъ за нашитѣ дѣвически гимназии, да се счита поне толкова подготвена за научни студии, колкото юношата (който, въ скоби казано, е вече доста неподготвенъ)? Нашиятъ отговоръ е, че не може и